

Мій борг

Борис Олійник

Я тим уже боржник,
що українець зроду:
Бо доля, певне, в гуморі була,
Коли у посаг нам давала землю, й воду,
І голубого неба в два крила.

Мій ситий чорнозем плодючий, наче жінка.
Історія глибока, аж отерп.
Це, мабуть, тільки в нас
на золоті обжинки
Завжди напихваті
зі сміху литий серп.

Зайди в моє село – куди твому едему:
Ставок. Хрущі. Гаїв зеленограй.
А молодик такий, хоч зараз в діадему
Даруй своїй Чурай.

Багата моя Січ була не п'яним скопом –
Могутніми синами! І коли
Панічно борсалась перед врагом Європа,
Я вислав їх на смерть,
щоб ми і ви жили.

Міцнюща моя кров! Жаркіша від ognива.
І, певно, не дарма татарський людолов
Вогонь моїх дівчат висмоктував хапливо,
Щоб освіжить свою уже осінню кров.

Женуть потужний сік мої гучні городи
В округлість кавунів, картоплі й цибулин.
Заходь і вибирай, як в тебе недороди.
У двері входи.
У вікна вже були.

Я всесвіту боржник: не кожному вточило
Такого, як мені, пісенного вина.

То пригощаю: пий і прилучай до сили,
Хмелій і веселій – доволі вам і нам.

Не кожному така судилась
вечорова
Тужава туга – небо досягти.
То я подарував у всесвіт Корольова –
Нехай і вам щастить безмежжя осягти.

Ні, я не обраний на ролю месіанську.
Усе, що мав, і все,
що на віку
Дісталось мені від долі-посіванки,
Несу його на спільну толоку.

Це щастя – мати у вселенськім домі
Свої борги і місце у строю...
Я всесвіту боржник!
Але комусь одному –
Не був. Не є. Й не буду.
І на тім стою!